

10 raons perquè exigim el cinema en català:

1. El català és la **catorzena llengua de la Unió europea, amb 10 milions de parlants**. El català té tants parlants com el suec, el grec, o el txec, i més parlants que el danès, el finès o l'eslovè. Amb la seva actitud, les principals companyes nord-americanes (*majors*), discriminen un mercat potencial de 10 milions d'espectadors europeus.
2. En els **països plurilingües europeus** que tenen mercats lingüístics comparables al català (Finlàndia, Suïssa, Bèlgica), els espectadors tenen garantida la oferta cinematogràfica en les llengües pròpies. Al nostre país, en canvi, vivim una situació anòmala respecte a aquest grup de països.
3. En països democràtics, **no hi ha cap llengua amb tants parlants com el català** (10 milions), o menys fins i tot, que no sigui la llengua majoritària de les pel·lícules al cinema:

Taula 1. Ús de llengües oficials comparables al català en el doblatge/subtitulació de les pel·lícules estrangeres

Llengua oficial	Estat	Milions de parlants	Ús generalitzat de la llengua pròpia oficial en les pel·lícules doblades/subtitulades al cinema
Grec	Grècia	10,2	Sí
Hongarès	Hongria	10,0	Sí
Català	Espanya	10,0	No
Txec	República Txeca	9,7	Sí
Suec	Suècia	9,1	Sí
Búlgar	Bulgària	6,2	Sí
Danès	Dinamarca	5,3	Sí
Eslovac	Eslovàquia	5,0	Sí
Finès	Finlàndia	4,8	Sí
Noruec	Noruega	4,8	Sí
Lituà	Lituània	3,5	Sí
Eslovè	Eslovènia	1,7	Sí
Letó	Letònia	1,5	Sí
Estònia	Estònia	0,9	Sí
Islandès	Islàndia	0,3	Sí

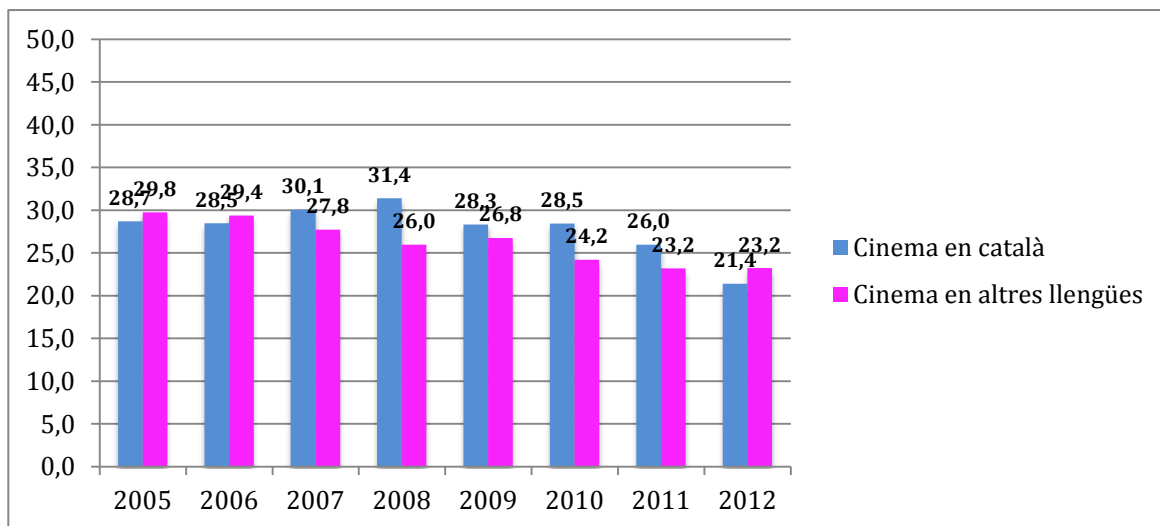
Font: Actualització de la Taula 1 de la notícia publicada per la Plataforma per la Llengua a www.plataforma-llengua.cat/noticies/interior/874

4. El **Quebec** té una població d'uns 7 milions de parlants que entén perfectament l'anglès (llengua oficial al Canadà) i un mercat potencial similar al mercat catalanoparlant. En aquest país (on la el tipus de versió preferida és el doblatge), el 73% dels doblatges en francès de les pel·lícules nord-americanes més comercials són fets al Quebec i per al públic quebequès (no serveixen per a França, on hi ha una llei que obliga a fer els doblatges en el seu país). Com demostra el cas quebequès, es podria doblar la majoria de l'oferta en català i no es tractaria de cap precedent, perquè ja s'està fent al Quebec.

5. Hi ha una **desigualtat immensa**. El cinema en català és actualment del 4,7% i la majoria de l'oferta és en castellà. Per poder escollir en igualtat de condicions, necessitem que com a mínim el 50% de les obres cinematogràfiques doblades o subtitulades que es projecten al nostre país siguin en català. També, que un cop s'hagin doblat/subtitulat en català, hi hagi igualtat de condicions de distribució i exhibició i no com a l'actualitat, que les poques pel·lícules en català solen estar **més mal anunciades, tenir menys sessions, menys setmanes en cartellera, pitjors horaris i projectar-se en sales mal ubicades**.

6. La manca de l'oferta contrasta amb la rendibilitat i potencial del cinema en català. Segons dades oficials, **la mitjana d'espectadors per sessió en català i en castellà són equiparables**:

Mitjana d'espectadors per sessió segons la versió lingüística

Font: Elaboració pròpia a partir de les dades publicades a l'Idescat. Abril 2014 (basat l'índex de l'ICIC publicat al document *Bases de la Llei del cinema de Catalunya*, any 2009)

A més, un estudi¹ del **catedràtic d'Economia Oriol Amat** en el que examina l'opinió dels espectadors, revela com el **cinema en català seria un reclam** i no un greuge com temen algunes exhibidores i les *majors*.

7. Tot i estar en democràcia, no s'ha reparat encara el dany que va fer la dictadura de Franco **prohibint el cinema en català**. La dinàmica impositiva creada llavors continua perpetuant-se avui dia.
8. El posicionament actual de les 'majors' i d'alguns empresaris del sector no respon als criteris de **responsabilitat social empresarial**. Dia rere dia veiem que aquests actuen en contra la democratització del sector.
9. Al principi del **procés de normalització lingüística en la ràdio o la televisió també hi havia enquestes que eren negatives**, i existia una forta oposició i pors inicials al canvi, però la pràctica ha demostrat tot el contrari, amb una demanda que ha superat els millors pronòstics inicials (exemple de TV3 o la ràdio privada RACC1, ambdues líders d'audiència continuades).
10. És necessària una **lleï del cinema** que reguli l'oferta i garanteixi el dret dels espectadors al cinema en català. Es tracta d'una regulació habitual en altres comunitats lingüístiques europees comparables a la catalana, i a continuació en mostrem 3 exemples:

. Letònia

Els llargmetratges cinematogràfics, vídeos i els seus tràilers mostrats en públic han de ser proveïts de veu en off, doblats en la llengua de l'Estat o mostrats amb la pista de so original i subtítols en la llengua de l'Estat d'acord amb el corpus normatiu d'aquesta llengua (article 17.1 de la Llei sobre la llengua estatal, de desembre de 1999)

. Lituània

Els programes audiovisuals i les pel·lícules exhibides públicament a Lituània han de ser doblades a la llengua de l'Estat² o subtitulades en lituà.

(L'article 13 de la Llei I-779, de gener de 1995, sobre la llengua estatal)

¹ Oriol Amat i Sales, *Dictamen sobre conseqüències econòmiques de l'Avantprojecte de Llei del Cinema de Catalunya*, 2009.

² En referència al lituà.

. Eslovènia

Les pel·lícules estrangeres han de ser projectades públicament amb subtítols en eslovè o sincronitzades a l'eslovè (art.24 de la Llei d'usos públics de la llengua eslovena 86/2004).